

Kézikönyv

4.1. Jogi keret a büntetőügyekben

68. Büntetőügyekben a kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló 2000. évi egyezmény 10. cikke határozza meg a határokon átnyúló ügyek jogi keretét. A következő szabályokat kell alkalmazni:

a megkeresett tagállam igazságügyi hatósága egy képviselőjének – szükség esetén a hatóságot segítő tolmáccsal együtt – a kihallgatás során jelen kell lennie, és e képviselő felel a kihallgatni kívánt személy személyazonosságának a megállapításáért, valamint a megkeresett tagállam jogrendszere alapelveinek betartásáért. Abban az esetben, ha a megkeresett tagállam igazságügyi hatóságának a képviselője úgy ítéli meg, hogy a kihallgatás folyamán a megkeresett tagállam jogrendszerének alapelvei sérülnek, azonnal megteszi a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a kihallgatás ezeknek az alapelveknek a betartásával folytatódjon;

adott esetben a megkeresett és a megkereső tagállam illetékes hatóságai megállapodnak a kihallgatni kívánt személy védelmét szolgáló intézkedésekről; a kihallgatást a megkereső tagállam belső joga szerint és közvetlenül a megkereső tagállam igazságügyi hatósága által, vagy annak irányításával kell lefolytatni;

a megkeresett tagállam a megkereső tagállam vagy a kihallgatni kívánt személy kérelmére gondoskodik arról, hogy szükség esetén a kihallgatni kívánt személynek tolmács álljon a rendelkezésére;

a kihallgatni kívánt személy hivatkozhat a tanúvallomás megtagadásának jogára, amelyet akár a megkeresett, akár a megkereső tagállam joga biztosít számára.

69. A kölcsönös jogsegélyről szóló 2000. évi egyezmény 10. cikke megállapítja azt az elvet, amelynek értelmében a tagállamok kérelmezhetik, hogy egy más tagállamban tartózkodó személy kihallgatása videokonferencia útján történjen. Ilyen megkeresésre akkor kerülhet sor, ha a megkereső tagállam igazságügyi hatóságai az érintett személyt tanúként vagy szakértőként kívánják meghallgatni, és e személy számára nem célszerű vagy nem lehetséges a megkereső tagállamba utazni kihallgatás céljából. A „nem célszerű” körülmény például olyan esetekben állhat fenn, amikor a tanú nagyon fiatal, nagyon idős vagy rossz az egészségi állapota; a „nem lehetséges” esete például akkor fordulhat elő, ha a megkereső tagállamban való személyes megjelenés komoly veszélynek tenné ki a tanút.

70. A megkeresett tagállamnak bele kell egyeznie a videokonferenciába, amennyiben a kihallgatás nem ellentétes jogának alapelveivel, illetve ha rendelkezik az annak lebonyolításához szükséges műszaki kapacitással. Ebben az összefüggésben a „jog alapelveire” való hivatkozás azt vonja maga után, hogy egy megkeresés nem utasítható el pusztán abból az okból, hogy a megkeresett tagállam joga nem rendelkezik a tanú és szakértők videokonferencia útján történő meghallgatásáról, vagy hogy a videokonferencia útján történő meghallgatás egy vagy több részletes feltétele a nemzeti jog szerint nem teljesülne. A szükséges technikai eszközök hiánya esetén a megkereső tagállam – a megkeresett tagállam beleegyezésével – biztosítja a meghallgatás lebonyolítását lehetővé tevő megfelelő berendezést.

71. A videokonferencia útján történő meghallgatásra irányuló megkeresés információt tartalmaz a kérelmet benyújtó hatóság, a kérelem tárgya és lehetőség szerint indoka, az érintett személy személyazonossága és állampolgársága, valamint szükség esetén az értesítendő személy neve és címe tekintetében. A megkeresés tartalmazza ezenfelül azt az okot is, amely miatt nem célszerű vagy nem lehetséges a tanú vagy szakértő személyes megjelenése, valamint az igazságügyi hatóság megnevezését és a kihallgatást végző személyek nevét. Erre az információra a kölcsönös jogsegélyről szóló 2000. évi egyezmény utal. A megkeresett állam igazságügyi hatósága az érintett személyt a belső joga által előírt formában idézi be.

72. A kölcsönös jogsegélyről szóló 2000. évi egyezmény 10. cikkének (8) bekezdése előírja, hogy amennyiben egy személy a videokonferencia útján történő kihallgatás során megtagadja a tanúvallomást vagy hamis tanúvallomást tesz, a kihallgatott személy tartózkodási helye szerinti államnak ugyanolyan módon kell tudnia eljárni e személy tekintetében, mintha az érintett személy a saját nemzeti eljárásainak megfelelően jelent volna meg a meghallgatáson. Ez abból következik, hogy a videokonferencia útján történő meghallgatáson való tanúvallomás-tétel kötelezettsége – az említett bekezdés értelmében – a megkeresett állam jogából ered. A bekezdés célja különösen annak szavatolása, hogy amennyiben egy tanú nem tesz eleget tanúvallomás-tételi kötelezettségének, magatartása a videokonferencia alkalmazása nélküli ügyekben alkalmazandókhoz hasonló következményekkel járjon.

73. A 10. cikk (9) bekezdése a videokonferencia alkalmazását a vádlottak kihallgatására is kiterjeszti. Az egyes tagállamok teljes körű mérlegelési jogkörrel rendelkeznek arra vonatkozóan, hogy hozzájárulnak-e vagy sem az ilyen módon történő kihallgatásra irányuló megkeresések végrehajtásához. Az egyes tagállamok általános nyilatkozatot tehetnek, melyben kijelentik, hogy nem élnek e lehetőséggel. A kihallgatás lefolytatására minden esetben kizárólag a vádlott személy beleegyezését követően kerülhet sor.

Utolsó frissítés: 17/11/2021

A honlapot az Európai Bizottság tartja fenn. Az ezen az oldalon található információ nem feltétlenül tükrözi az Európai Bizottság hivatalos álláspontját. A Bizottság semmilyen felelősséget vagy kötelezettséget nem vállal az e dokumentumban foglalt vagy említett információk és adatok tekintetében. Kérjük, az európai oldalak szerzői jogi szabályai vonatkozásában vegye figyelembe a jogi nyilatkozatot.